

Pigespejderne

6

49. ÅRGANG . DEC. 1967

Indeholder blandt andet:

Depotets tegne- konkurrence	2
Julekonkurrencen	3
Bølle beretter	4
Blå-grønt stof	6
Sådan laves det	7
OBS! Seniorer OBS! ..	8
Hallo alle blåmejser ..	9
Kløverstof	13
Patruljestafetten	14
Gemmesider	15
Dellen 67	19
Jule-nørkle-ideer	20
50 Lyngby år	21
Alle børns løb	22
På hike-færd	24
Selvforsvar	26
SOS frimærker	26
Tips for Englandsfarere ..	28
Alle spejdere over 16 år ..	29
Postbox	30

Medlemsblad udgivet af
DET DANSKE
PIGESPEJDERKORPS

Pigespejderne

Medlemsblad, udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Udkommer med 6 numre årligt.

Redaktion: Erantisvej 21, 4520 Svinningsvej S. Tlf. Svinningsvej (03-465) 178, bedst efter kl. 14.

I redaktionen: Karen Sørensen, Gurli Christiansen, Kirsten Astrup Larsen, Karen Nordstrøm (blåmejsestof) og Ella Breinholdt Iversen (ansvarsh.).

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Postbox: Fru Margareta Enggard, Ellegårdsvej 71, 2820 Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Enkelt-abonnement tegnes på Korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 12,00 - på giro 86.000. Enkelte eksemplarer samme sted mod betaling af kr. 2,00 -

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes senest 6 uger før bladet skal udkomme.

Ethvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at finde optagelse.

Depotets tegnekonkurrence

Depotet siger tak til alle, som indsendte tegninger. Der var fine ting imellem, og tegningerne var alle hængt op i butikken på jubilæumsdagen og i ugen derefter.

Desværre var der mange, der ikke nåede at få bladet før efterårsferien, så vi fik ikke så mange tegninger, som vi havde håbet.

Vindere i konkurrencen blev:

Gruppe 1: 8-10 årige

1. pr. Anja Stephensen, Karl Gjellerups Allé 8, Søborg.
2. pr. Karen Elisabeth Thomsen, Sundby, Guldborg.
3. pr. Hanne Rasmussen, St. Valby.

Gruppe 2: 11-15 årige

1. pr. Anne Gertrud Thomsen, Sundby, Guldborg.
2. pr. Jonna Rose Nielsen, Grevegården, Millinge, Fyn.
3. pr. Lilian Møller Bargisen, Hejbol, Ølgod.

Vinderne har fået præmierne tilsendt.

Der var ingen tegninger indsendt i gruppe 3, (over 15-årige).

Har du husket

at sikre dig et eller flere eksemplarer af „Spejder Jul“? Også i år er Spejder Jul helt på toppen med mange gode artikler og fortællinger i. Der er fine illustrationer, som man kan glæde sig over, og selvfølgelig er der opgaver i massevis.

Billedet her viser forsiden - men den er meget finere i virkeligheden. Thora Trille Lund er mester for det festlige kludeklip. Får du ikke lyst til at læse Spejder Jul?

Forresten er Spejder Jul også en god ting, hvis man vil sende en bekendt en speciel god hilsen.

Julekonkurrencen

På hver af disse ni patruljestandere står navnet på det sted, hvor patruljerne er på vej hen. Prøv at tyde, hvor de vandrer hen, og send løsningen i en kuvert, mærket „julekonkurrence“ til Pigespejderne, Erantisevej 21, 4520 Svinninge Sj., inden den 1. januar 1968.

Forventningens glæde eller ubehag

Hvis det var helt rigtigt, så skulle denne beretning til jer være den aller-sidste fra min hånd. Jeg er nemlig ikke patruljefører i Mågerne mere, og jeg skulle i dag fortælle jer om den tårepersende afsked, jeg tog med patruljen, – men jeg kan ikke! Mine øjne fyldes med vand, så det er mig umuligt at se linierne på papiret, når jeg jeg tænker på den sidste aften; og når mine tanker vandrer bagud til alle de oplevelser, vi har haft sammen, så ... nej, jeg magter det ikke. Det vil også blive for trist en historie.

Man skal heller ikke fortabe sig i minderne, man skal se fremad og være optimistisk, og jeg har bestemt også noget at se fremad mod. Det håber jeg da! Jeg er nemlig ikke helt sikker på det, og det tager på nerverne at gå i en evig uvished. Jeg føler mig, som om det er lige før juletræet skal tændes; og den fornemmelse skal jeg altså have i en månedstid endnu. Det er ikke til at udholde.

Kunne du tænke dig at vide, hvad det er jeg går og er så spændt på? Det hele begyndte faktisk med min konfirmation, for et par år siden, hvor jeg fik en hel del kontanter forærende, og dem satte jeg i sparekassen til senere brug. Dem ville jeg gerne have noget „virkeligt“ for. Det var min agt at gemme dem, til jeg blev 16 år og så købe en knallert, og da denne fortryllende dag oprandt for nogle måneder siden, gik jeg i sparekassen for at hente min lille formue, og på vejen hjem

stak jeg op til Susan for at hente „Pigespejderne“ til hele patruljen.

„Har du set her,“ spurgte Susan, der står her, at pigespejderne på Ceylon fejrer jubilæum til februar, og de inviterer en halv snes stykker fra vores korps med i en jubilæumslejr. Kunne det ikke være smadderskægt at prøve?“ Jeg sagde vist nok „jo“, og så talte vi lidt om, hvad sådan en rejse til Ceylon kunne koste, men det var der ikke nogen af os, der anede noget om. Så snakkede vi om noget andet, og så gik jeg hjem.

Men jeg kunne nu ikke lade være med at spekulere lidt på den lejr på Ceylon. Hvordan gør man mon? Ligger man i telte, som vore, eller har de en helt anden facon? Hvis der er slanger,

har man mon så trægulv i teltet? Det kan vel nok tænkes, at der er så lunt om natten, så man slet ikke bruger sovepose; hylder man sig bare i et moskitonet og intet andet, mens cikaderne synger i den lune tropenat? – Og jeg, som til de andres store fornøjelse plejer at bruge natsokker, når jeg sover i telt. Hvor er der meget, som må være helt anderledes, så langt væk fra vores eget. Og så i februar.

Da min far kom hjem, sagde han: „Nå, må jeg så se din knallert!“

„Jeg har slet ikke købt nogen endnu“, svarede jeg, som sandt var. Min far var naturligvis overrasket, nu havde jeg i to år set frem til, at jeg skulle blive selvejer, og så havde det pludselig slet ingen hast. Han troede, jeg havde feber, og han så helt bekymret ud.

„Det har jeg også. Rejsefeber. Tror du, en rejse til Ceylon koster mere end en knallert?“ spurgte jeg, og min far svarede, at det vidste han ikke, men han håbede, knallerten ville vare lidt længere.

Jeg købte ingen knallert, men jeg gav mig til at spekulere. Jeg gav mig også til at læse annoncer og skrive til rejsebureauer, og det viste sig, at rejsen ikke ville blive ret meget dyrere end en knallert. Jeg pudsede og smurte min cykel endnu engang, den var nu slet ikke så ringe. Hvis den fik lidt lak på de udsatte steder, så var den så god som ny, – næsten da. Jeg talte på knapperne, men det gav heller ingen afgørelse. Til sidst forlangte min mor, at jeg skulle tage en beslutning. Hun påstod, hun blev nervøs af, at jeg gik og ikke vidste, hvad jeg ville. Så besluttede jeg mig til at sende en ansøgning ind til korpset. Det kunne jo tænkes, at der var så mange, der havde lyst til at komme med, så jeg ikke havde skyggen af en chance. Det kunne også tæn-

kes ... åh, der var så forfærdeligt meget, der kunne tænkes, men nu havde jeg da gjort noget, nu havde jeg sagt: „Hvis jeg kan komme med, så rejser jeg alle mine penge op.“

Nu går jeg altså blot og venter på, at de andre skal tage den endelige bestemmelse for mig, og det er også spændende. Hvor er det mærkeligt, at skulle rejse så langt væk – ja, måske altså. Og er det så så forfærdeligt langt væk? Verden er nu blevet lille efterhånden. Min far og mor har aldrig været så langt væk, men de har da været i de fleste lande i Europa, tror jeg nok. Min mormor er derimod lidt rystet ved tanken om, at jeg skal så langt væk. Hun var på en pensionistrejse til Harzen sidste sommer, det var første gang, hun var uden for Skandinavien. Hendes mor havde aldrig været så langt hjemmefra som i Malmø. Jo verden er blevet lille, og den er måske skrumpet så meget, når vores børn engang er voksne, så de må rejse i rummet for at opleve tilstrækkeligt meget nyt og spændende.

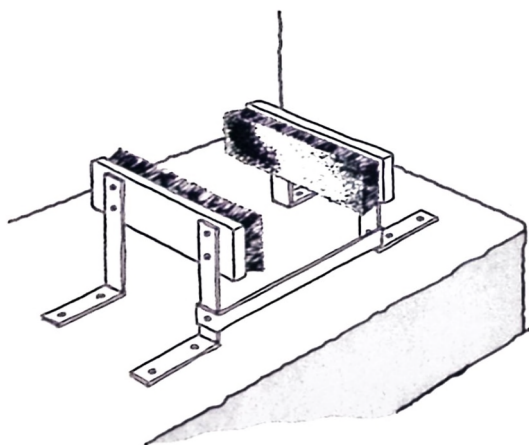
En flyvemaskine er ved at gøre rejsen for kort. Det tager ikke engang ét døgn at flyve helt der ned syd for Indien. For 50 år siden tog det måneder, og for 300 år siden tog det år. Jeg læste for nogen tid siden om Jens Munk, som rejste ud for Christian den Fjerde, for at lede efter søvejen nord om Amerika. Sådan en mand havde ingen chance for at sende et postkort hjem med et billede af seværdighederne, han kunne ikke ringe efter det varme tøj, som han havde glemt, og når han havde passeret Kronborg, havde han mistet enhver kontakt med familien. Konen havde for resten også fået sig en ny mand, og så lidt forbavset ud, da Jens Munk stak hovedet indenfor halvandet år senere, men det er en anden historie.

Hvis jeg vil ofre pengene på det, så kan jeg da ringe hjem og græde min hjemvæ ude i telefonen, selv om jeg sidder helt dernede på varmen, og er ved at få et hedeslag i februar. Men lad mig nu først se om jeg kommer der. Det er dødspændende. Bliver det til noget, så skal jeg love jer, at I skal ikke dø uvidende. Jeg skal fortælle jer, om der er slanger, og om, hvordan teen smager i dens hjemland, jeg skal prøve at sno mig ind i en sari og aflægge rapport om, hvorledes det føles. Jeg skal prøve det hele, jeg skal fortælle jer om det hele, og ih, hvor jeg glæder mig til det, – hvis det altså bliver til noget.

Ellers køber jeg mig en knallert.

Bolle.

Et skorensningsinstrument

Blå-grønt stof ☆ ☆

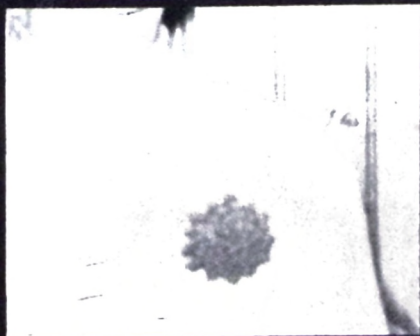
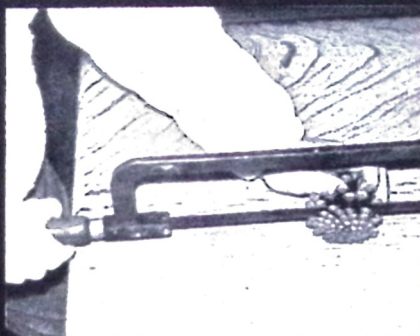
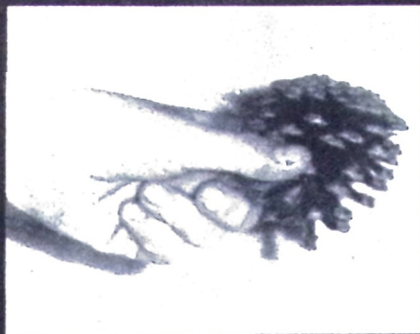
Vi kender det danske efterår og vinter. Pløse og ælte overalt.

Omkring spejderhytten er der sjældent asfalteret, og her kendes problemet derfor dobbelt.

Vi skal ikke udmale, hvordan et trop- eller patruljelokale ser ud efter at de mange medlemmer har invaderet rummet, men prøve på at løse problemet.

Køb to skobørster og skru dem på jernvinkler, som kan fås hos isenkræmmeren, og placer den enten på trappestenen til spejderhytten eller i forrummet. Måske skulle lige nævnes, at den vandrette stang er beregnet til at skrabbe det snavs af, der sidder under sålen.

Med dette ikke særligt indviklede „instrument“ kan meget afhjælpes af den pløse, som slet ikke hører hjemme på vore sko, men derimod i den danske natur.

Sådan laves det

Smykke af fyrrekogle

I skoven finder du en stor pæn fyrrekogle, som du lader tørre nogle dage.

Derefter må vi have savet bunden af koglen af, da det er den, vi skal bruge som smykke. Du kan bruge en „nedstryger“, hvis I har den hjemme, ellers kan du bruge en løvsav. Hvis din far har en skruevinge, er det nok bedst at sætte den op i den, for ikke at få savet fingrene af.

Prøv at save lige og pænt .. Slib evt. efter med sandpapir.

I en hobbyforretning – evt. i en isenkram – kan du købe en nål til at lime bag på. Brug endelig en lim, der er holdbar – ikke en som tørrer hårdt op, for så falder den hurtigt af.

Forsiden af koglen kan udmærket stå som den er, men man kan fint give den en gang lak, så den kommer til at skinne, og måske ville det ikke se helt tosset ud, hvis den blev malet i en farve – vandfast – som passede til netop den frakke eller kjole, den skulle sættes på.

Laver du flere smykker på samme tid, skal du ikke smide det øvrige af koglerne væk. De kan nemlig udmærket bruges som pynt på julebordet. De har jo nu fået en fin plan „fod“ at stå på.

Obs. Seniorer Obs.

Der er kommet en ny seniormappe, der har været til at købe på depotet fra den 1. oktober formedelst 5 kr. Et fund for de penge – tænk engang: hvad får man for en femmer i disse for vort land så trange tider med moms og alle mulige andre prisforhøjelser?

Seniorudvalget giver i denne mappe forslag til arbejde i gruppen, kommer med emner og ideer til en masse ting, men lægger ikke noget fast program, da formålet med mappen jo netop er, at den skal være en idébog.

Bogen indeholder et par sider om det hjælpearbejde, der har været så meget på tale inden for spejderarbejdet. Derefter gøres der rede for kadettræningen og specialerne, og desuden er der givet ideer til arbejdsstof i gruppen. Hvad mener I f.eks. om „Tale-og mødeteknik“, „Sang og musik“ eller „Kunst og litteratur“? Lyder det ikke godt? For hvert af disse forslag er der givet ideer til, hvordan man kan beskæftige sig med netop det emne, der interesserer gruppen mest.

Som noget helt nyt er Rangerplanen eller Senior-3-trins-raketten taget med. Ideen er lånt fra drengespejderne og den er bestemt ikke dårlig!

Sidst i bogen er der fortalt lidt om, hvad huke med formål er, der er givet hukeemner, og der er henvisninger til gode ideer i Førerbladet (både årg. og nr. er nævnt, så gruppen ikke behøver at bladere alle bladene igennem for at finde det ønskede). Desuden er der regler for taleteknik og diskussionsteknik, og til allersidst er der opgivet en masse adresser, hvor man kan henvende sig for at låne/leje materiale til foredrag, film og diskussioner.

Bogen er uundværlig i gruppen og jeg vil varmt anbefale alle seniorer selv at anskaffe sig en. Der er kun skrevet på den ene side af bogens blade, så man selv kan føje oplysninger til på den anden, hvilket ofte kan være et stort plus.

Desuden er der overalt – måske især ved Rangerplanens punkter – opgivet en række

litteraturhenvisninger, og det vil jo nok være en stor hjælp for de fleste.

Et lille minus skal der dog også lige nævnes, for at medlemmerne i seniorudvalget ikke skal tro, de er de rene genier: hvorfor er der sparet så meget på papiret, at man i den første halvdel af bogen ikke kan læse de inderste bogstaver på linjerne?

Det er dog det eneste, jeg har at udsætte på denne bog, vi så længe har manglet i grupperne.

Pia, Haderslev.

SENIORKOMITEEN

På seniorlejren i Hanebakkerne i sommer blev der valgt en ny seniorkomité, som på forskellig måde skal virke for seniorarbejdet her i landet. Komiteens fire medlemmer er:

Pia Skov, Thrigesvej 14, Haderslev.

Mette Andersen, Kobbeltave 28, Strandhuse pr. Kolding.

Jytte Thorndahl, Kaj Munksvej 16, Århus C.

Bente Land Gregersen, Postmesterboligen, Bjerringbro.

Spejderhjælpen

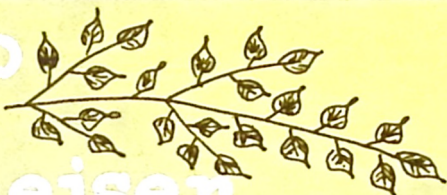
Mangen god indsats blev lagt i årets spejderhjælp og mange fine beløb er indsendt. Der er eksempler på flokke og troppe, der har tjent over 1000 kr. Da „Pigespejderne“ gik i trykken var alle beløb ikke indkommet, men resultatet pr. 20. oktober blev 184.161,68 kr.

Krydsord-vindere

Blandt de overordentlig mange løsninger, vi har fået på krydsordsopgaven i sidste nummer, er følgende udtrukket som vindere: Lene Hjulmand, Torpedammen 78, Hvidovre.

Marianne Pedersen, Vestbirk.

Hallo alle blåmejser

Kløver fortæller:

Da nisseskægget brændte

Nej, hvor har min bedsteveninde Dims og jeg altså oplevet meget siden vi blev blåmejser, og nu tager jeg aldrig mere fejl af et kløverblad og et skovsyreblad. Dims og jeg er heller ikke mere kedede af, at vi ikke kom i det samme kuld, for vi har fået så mange nye kammerater, og som vores flokfører Gutte sagde: vi kan da være sammen alle de andre dage. I flokken er vi da også tit sammen, for alle vi nye blåmejser bliver meget ofte sat på et hold sammen, så vi kan få forklaret en hel masse, som de andre allerede godt ved.

Vi har længe lavet juleting, og vi har øvet os på en hel masse sange, som vi skulle underholde nogle gamle mennesker med, og tænk, så brændte skægget. Nej, nu må jeg hellere fortælle den historie helt forfra, for det var en værre redelighed.

Vi skulle lave nogle små advents-kranse af ler, som gaver til de gamle mennesker, og derfor var vi på en dejlig tur i skoven, hvor vi foruden at

skulle løse forskellige opgaver, også skulle samle bogkapsler og agern. Vi gemte dem til det næste møde, og så var de blevet helt tørre, så vi kunne male bogkapslerne indeni. Vi malede dem både røde, grønne, gule og blå, og vores agern dyppede vi i gulbronz, så de lignede guldagern. De så meget flotte ud. Så lå de atter og tørrede i en uge, og så fik vi hver en klump ler af Gutte. Den rullede vi ud til en pølse og lavede en ring. Vi satte fire julelys ned i ringen, og stak vores bogkapsler og guldagern ned i leret helt tæt sammen. Det så vel nok flot ud. Mens vi sad og lavede det, sang vi alle de sange, som vi skulle optræde med, og vi glædede os meget til at komme hen til de gamle mennesker med vore gaver og synge for dem.

Den allerstørste af alle os blåmejser skulle være julenisse og dele nogle gaver ud, som Gutte havde fået foræret. Den største af os bliver kaldt Glad, fordi hun altid griner så meget, og så farer hun altid rundt og laver en hel masse på én gang, så man aldrig er helt sikker på, hvor hun er. Hun havde også selv en nissedragt med et stort vatskæg, så det passede meget godt.

I går skulle den store begivenhed endelig foregå, og vi mødtes udenfor det hus, hvor vi skulle optræde. Gutte havde alle kransene med i en stor kasse. Vi blev modtaget af en vældig rar dame, som sagde, at vi vel nok var nogle flinke piger, når vi sådan ville komme og glæde de gamle, og Gutte sagde, at vi skam også var glade for at komme, så der var en voldsom glæde over hele linien.

Vi skulle optræde i en dobbelt-dør, og Gutte tyssede på os, medens Glad klædte sig om i nissetøj. Vi andre satte nogle store snefnug, som vi havde klippet ud af papir, på uniformerne, og endelige var vi parat.

Ih, hvor vi sang, selv om Gutte

hviskede, at vi ikke ligefrem behøvede at vise, hvem af os der kunne råbe højest. Det var så morsomt, for der blev klappet meget af os.

Da vi havde sunget, skulle vi dele vore krans ud, og alle syntes, at de var noget så flotte, og de ville næsten ikke tro på, at vi virkelig selv havde lavet dem. Så fik vi saftvand og kager, og nu skulle Glad dele gaver ud fra sin sæk. Det gik stærkt, men lige som hun skulle forbi et lille tændt juletræ, som stod på et bord, tænk, så får hun stukket hovedet for langt ind over et af lysene, og straks var der ild i hele skægget. Glad rev det af, og det røg ned i skødet på en dame, som sad i en rullestol. Gutte sprang til og skubbede det på gulvet og trampede på det, så ilden blev slukket. Jeg tror nok, at nogle af os skreg, men det gik vel nok hurtigt alt sammen. Den stakkels dame i rullestolen fik et chok, selv om hun ikke nåede at få brændt hul i tøjet, men hun blev i hvert fald så bange, at hun slet ikke kunne gå bagefter. Det snakkede vi meget om, da vi skulle hjem, og Gutte sagde, at vi var alt for op-hidsede, og at damen heller ikke kunne gå, før hun fik nisseskægget i skødet, og at hun aldrig mere skulle ud med en nisse med vatskæg. Det burde hun have tænkt på noget før, sagde hun, men hun var glad for, at Glad havde handlet så hurtigt, så hun ikke havde brændt sig i ansigtet.

Dims og jeg var ikke helt sikre på det med, at damen heller ikke kunne gå, før hun fik nisseskægget i skødet, og da vi kom hjem til Dims, sad vo-

re mødre der og snakkede. Vi fortalte naturligvis straks, hvad der var sket, men først kunne de ikke forstå et muk af det hele, og bad os om at fortælle det én ad gangen. Da de hørte det med damen, som var blevet helt lam af choket, blev de meget forskrækkede, og Dims' mor ringede til Gutte for at høre, om der virkelig var sket noget med damen. Bagefter sagde hun, at vi havde en for livlig fantasi, men vi tror nu stadig, at den stakkels dame fik et chok, så hun ikke kunne gå, og måske besvimelede hun også. Stakkels dame.

Månedens konkurrence

Klip og flet et julehjerter og send det senest den 31. december til Hallo alle Blåmejser. Husk at skrive navn, flok og adresse inden i hjertet.

Som præmier er der denne gang udsat syv blåmejsepåklædningsdukker med uniformer fra alle lande.

Med venlig hilsen Nord.

Hvem vandt

Der kom mange fine løsninger på konkurrencen om bladene, men desværre var der også nogle forkerte imellem. Danmarks ældste træer er egne, så det var egeblade og tegningen af et agern, der var den rigtige løsning. Blåmejserne på tegningen havde fundet to forkerte blade, og det er nok det, som har narret jer.

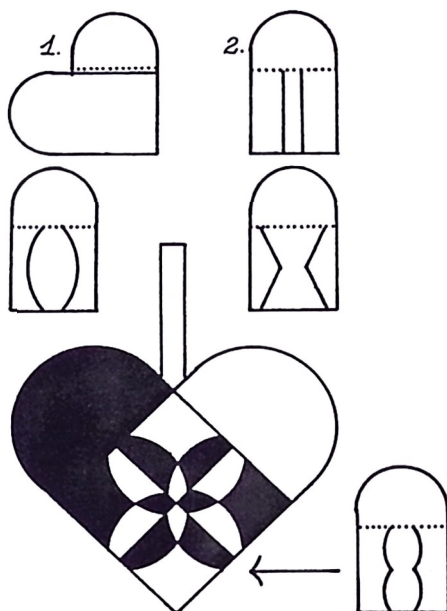
Alle bladene var sat meget fint op, og det var helt umuligt at finde frem til de smukkeste. Vi har derfor trukket lod, og de tre heldige blev:

Pia Hansen, Ribe flok.

Svaler, Åkirkeby.

Mimi Saugman, 2. Bernstorff.

Tillykke. Præmien kommer med posten.

Kan du flette julehjerter?

Til duellighedstegnet juleflid skal man kunne flette de smukke, gammeldags julehjerter af to slags papir. Det kan godt være svært lige i begyndelsen, men sidder det først i fingrene, glemmer man det ikke igen.

Det er nemmest at begynde med et ganske enkelt mønster, så kan man efterhånden gøre det sværere.

Når du skal klippe et hjerte, vælger du først to farver glanspapir, som passer godt sammen i farverne. Læg det ene papir inden i det andet, for du klipper, så bliver de lige store.

1) Læg det ene stykke over det andet og tegn en svag streg, så ved du, hvor langt der skal klippes op.

2) Når papirerne atter er lagt inden i hinanden, kan du tegne streger til hjertets mønster.

Det er mest almindeligt med lige streger, men prøv at klippe hjerter, som på tegningen. Læg hjertet dobbelt, for du klipper buerne. Derefter sættes der hank på. Det er en god idé, at pynte hjertet med et julemærke.

Tænk på fuglene

Hvis du ikke allerede er begyndt at fodre fuglene for at hjælpe dem gennem vinteren, så er det på tide at begynde nu. Mange fugle dør hver vinter, fordi de ikke kan finde nok føde, og vi bør gøre, hvad vi kan, for at hjælpe dem gennem den hårde tid. Til gengæld hjælper fuglene os om sommeren ved at tage en masse fluer, myg og andre generende insekter. Desuden synger de så dejligt. Kunne du tænke dig, hvor tomt det ville være at opleve en sommer uden fuglesang.

Prøv om du kan tage duelligheds-tegnet fugleven i vinter. Der vil i det næste nummer af „Pigespejderen“ komme en lille konkurrence i forbindelse dermed.

FUGLEVEN

1. Kende og beskrive 5 standfugle og 5 trækfugle.
2. Have været med til at indrette fuglefodringsplads.
3. Have fodret og iagttaget fugle en vinter igennem.

Breve

Det første brev, som kom til „Hallo alle blåmejser“, var fra Susanne Lundgård i Struer, som er blevet blåmejse til september. Hun synes, at det er morsomt, men desværre gik hun hen og fik mæslinger. Vi håber, at du er rask igen og atter er med til blåmejsmoderne.

Lene Berthelsen, 1. Thisted flok, som I ser øverst på blåmejsesiderne, har været blåmejse i tre år og har i den tid nået at tage alle prøver og duellighedstegn samt spireproven. Det vigtigste er dog, at Lene altid har været parat til at hjælpe sine kammerater, og at hendes BF skriver, at hun er en rigtig „gæv“ spejderpige.

Mimi, 2. Bernstorff flok, skriver:
Kære Nord.

Jeg har to hunde, der hedder Pita og Toddy. Pita er fire år, og Toddy er syv år. Toddy sover hos mig, Pita skiftes til at sove hos mine søstre. Om morgenen får de brød, og hvad der ellers vanker ved bordet. Om aftenen får de det samme til middag som os eller også hundemad. Det er så sødt, når vi skal i seng, for så siger vi bare: „Op og sove. Så ved de, hvor de skal hen.“

Alle breve og løsningen på opgaven sendes til:

Hallo alle blåmejser, Karen Nordström, Kollerødvej 54, 3450 Allerød.

KLØVERARBEJDET

De læsende fingre

Blindeskrift-alfabet

Grundfiguren er seks prikker $\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$, hvoraf alfabetet dannes.

Af prikkerne kan også dannes grupper for tegn og tal. Alfabetet skrives på en særlig maskine, der prikker huller i papiret, så man kan føle de små ophøjede grupper og på den måde „læse“.

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O
$\begin{smallmatrix} \cdot \\ \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot \end{smallmatrix}$
P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	Æ	Ø	Å	
$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$	$\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$

Louis Braille er fransk og blev født i januar 1809. Han kunne se, men da han var tre år, sneg han sig i et ubevogtet øjeblik ind i faderens værksted, fik fat i en skarp kniv og et stykke læder og begyndte at snitte. Men han var kun tre år, fingrene var svage og uøvede og kniven smuttede og ramte hans ene øje. Datidens hjælpemidler kunne ikke hindre en betændelse i at brede sig til begge øjne, – og Louis Braille var blind.

Da han var ti år, kom han på blindeskole i Paris. Undervisningen foregik på den måde, at eleverne gentog, hvad de hørte, og læsning foregik ved hjælp af Valentin Haüy's system med ophøjede bogstaver, en meget upraktisk metode, sen og vanskelig at læse og ret uhandelig i brug. En lille bog trykt med almindelige bogstaver fyldte tre store bind i denne blindeskrift.

I 1819 fik en kaptajn i hæren, Charles Barbier de la Serre, ideen til en „natskrivning“, det vil sige en kode, der kunne læ-

ses i mørke og altså praktisk på natmanøvrer. Det var et system med ophøjede prikker og streger på tyndt karton, og det blev brugt til enkle ordrer. Senere blev det forbedret til en blindeskrift, som fik navnet SONOGRAFI. Det fremstilledes i såkaldte celler med indtil seks punkter i højden og to i bredden.

Kaptajn Barbier gik til Blindeskolen, og lærer og børn var meget interesserede. Louis Braille lærte at bruge sonografien så godt, at han kunne skrive små breve. Systemet havde imidlertid alvorlige fejl. Ordene blev skrevet fonetisk og var langsomme at læse. Der var ingen tegnsætning, ingen tal og ingen matematiske symboler.

Louis Braille fandt på forskellige forbedringer, og han fandt frem til det system, der bruges i dag: seks punkter anbragt i et rektangel med tre punkter i højden og to i bredden: $\begin{smallmatrix} \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \\ \cdot & \cdot \end{smallmatrix}$. Disse punkter giver 63 for-

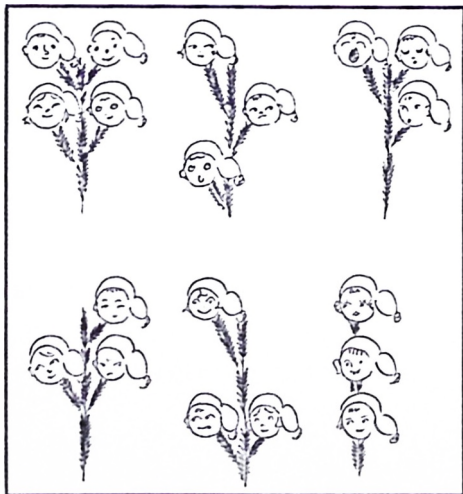
skellige kombinationer, altså nok til alfabetet og til en del forkortelser, tegn m.m. Louis Braille var da 15 år gammel.

I 1828 blev Braille udnævnt til lærer ved skolen, og i 1834 havde han udarbejdet en nodeskrift for blinde samt en matematisk tegnskrift. – Forholdene på skolen var imidlertid langt fra ideelle og hans helbred led stærkt under den kolde, fugtige luft. Hans system blev ignoreret af myndighederne, og lærte eleverne sig at bruge det, risikerede de straf.

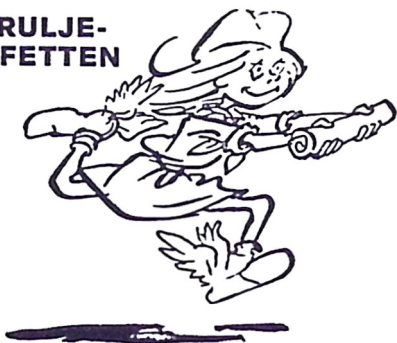
I 1844 ved indvielsen af en ny skolebygning havde en ny lærer Joseph Guadet fået gennemtruffet, at punktskriften blev demonstreret med så stor succes, at Braille-systemet kunne begynde sin sejrsgang verden over. I 1878 blev det på en kongres i Paris gjort til internationalt system for blindeskrift, i 1917 gennemførtes det i hele USA, og i 1951 blev det på UNESCO's initiativ dannet et verdensråd for Brailleskrift. Bl.a. i Indien hvor der er ca. to millioner blinde har man mindst ni Braillekoder, og der arbejdes på at få systemet indført i forskellige asiatiske lande.

Louis Braille døde 6. januar 1852 upåagtet af sin samtid, men i dag husket overalt. 100 år efter hans død blev hans kiste under store æresbevisninger ført til Paris til Pantheon, og i overværelse af repræsentanter for 20 forskellige nationer blev han hædret som en af menneskehedens store velgørere.

(Jean Roblin: De lesende fingre. Louis Braille's liv. Biblioteket har den).

PATRULJE-STAFETTEN

Nu er vi otte mand i „Delawarerne“. Vi var først 11, men efter sommerferien blev vi hårdt og brutalt delt. Vi hang først lidt med ørerne, men Dusk og Lyn skulle nu selv starte en patrulje, så nu har vi tre patruljer i troppen.

Vi var på sommerlejr på Lolland og nød sydhavsklimaet med en tordenskyll som et vådt godnatkys hver aften, men aftenerne var dejlig varme. En aften sejlede vi på luftmadrasser i vort telt, hvorfor vi blev flyttet til en højere liggende plads. Alle PF'ere og PA'ere var på hike. Vi så Kettinge kirke. Der er mange flotte kalkmalerier. Vi så også Skallekorset og meget andet. Vor TA og TF og en hollandsk TF stødt til os, og så gik vi sammen hen til en gård, der hedder Boestoftegård, hvor vi fik lov at låne et høloft. Om aftenen blev vi budt på rødgrød.

Forleden dag havde vi et mægtigt patruljemøde. Da besøgte vi et keramikerværksted og måtte selv arbejde med ler. Nu er vi i gang med at lave ting til julemarked. Vi laver halskæder af alsikkefrø, som bliver bejdset.

Med spejderhilsen fra
Delawarerne, Bloustrød trop.

SØGES!

Vi har modtaget følgende alvorligt ment opfordring til at „proppe følgende i korpsprøjten på rette sted“:

DDS-patrulje, seks mand, ønsker tur/møde-samarbejde med patrulje i Gentofte kommune.

Skovmand ønsker tilknytning til seniorpatrulje udenfor „Ring II“ som medhjælper eller „instruktør“. Henvendelse:

Søren T. Selmar,
Tuborgvej 104, Hellerup.

Orientering og naturkendskab

På gemmesiderne i Pigespejderne nr. 4 og 5 har I fået instruktion i orientering.

Hvis man skal orientere sig uden kompas må man kende de hjælpemidler, som findes i naturen.

Sol og verdenshjørner har I lært om i den første artikel om orientering, men når det er mørkt, er det stjernerne, der skal vise os retningerne.

For at kunne finde verdenshjørnerne efter stjernerne er det nødvendigt at man kan finde „Nordstjernen“ eller „Polarstjernen“, som den også kaldes. Den står lige over jordens nordpol og set her fra Danmark står den 2/3 oppe på den nordlige himmel, altid på samme sted.

Den sidder i enden af „Lille Bjørns“ hale og er himlens midtpunkt, det ser ud for os, som om alle stjernebillederne een gang i døgnet drejer sig om dette midtpunkt, men vi ved jo, at det er jorden der drejer sig, og stjernerne står fast.

De stjerner, som danner vore stjernebilleder kaldes *fixstjerner* fordi vi kan finde dem i samme forhold til hinanden år efter år, (fix betyder fast). Alle disse fixstjerner er selvlysende kloder, som vor egen sol, blot meget større og kraftigere, de er bare så uendelig langt borte.

Jeg vil meget anbefale hver trop at anskaffe G. E. C. Gads stjernekort, tal med jeres tropsfører om det. – Kortet giver et godt helhedsindtryk af stjernehimlen og kan til enhver tid fortælle jer hvilke stjernebilleder, I kan finde på himlen netop på det tidspunkt, I har brug for det. G. E. C. Gads kort har jeg brugt som udgangspunkt for det stjernekort, som findes på midtersiden.

De tydeligste stjernebilleder er tegnet op med figurer, for at I skal kunne forestille jer de forskellige stjernebilleder.

Lige fra jordens ældste kulturer har menneskene grupperet stjernerne og fantasien har skabt figurer, som vi stadig den dag i

dag bruger, når vi vil orientere os på himlen, men figurerne er fremstillet lidt forskelligt fra tid til tid. Vi håber billederne her må sætte jeres fantasi i sving, så I virkelig kan se dem for jer, når I studerer stjernehimlen.

Der knytter sig mange gamle sagn til stjernebillederne og dem vil jeg omtale i forbindelse med hvert enkelt billede.

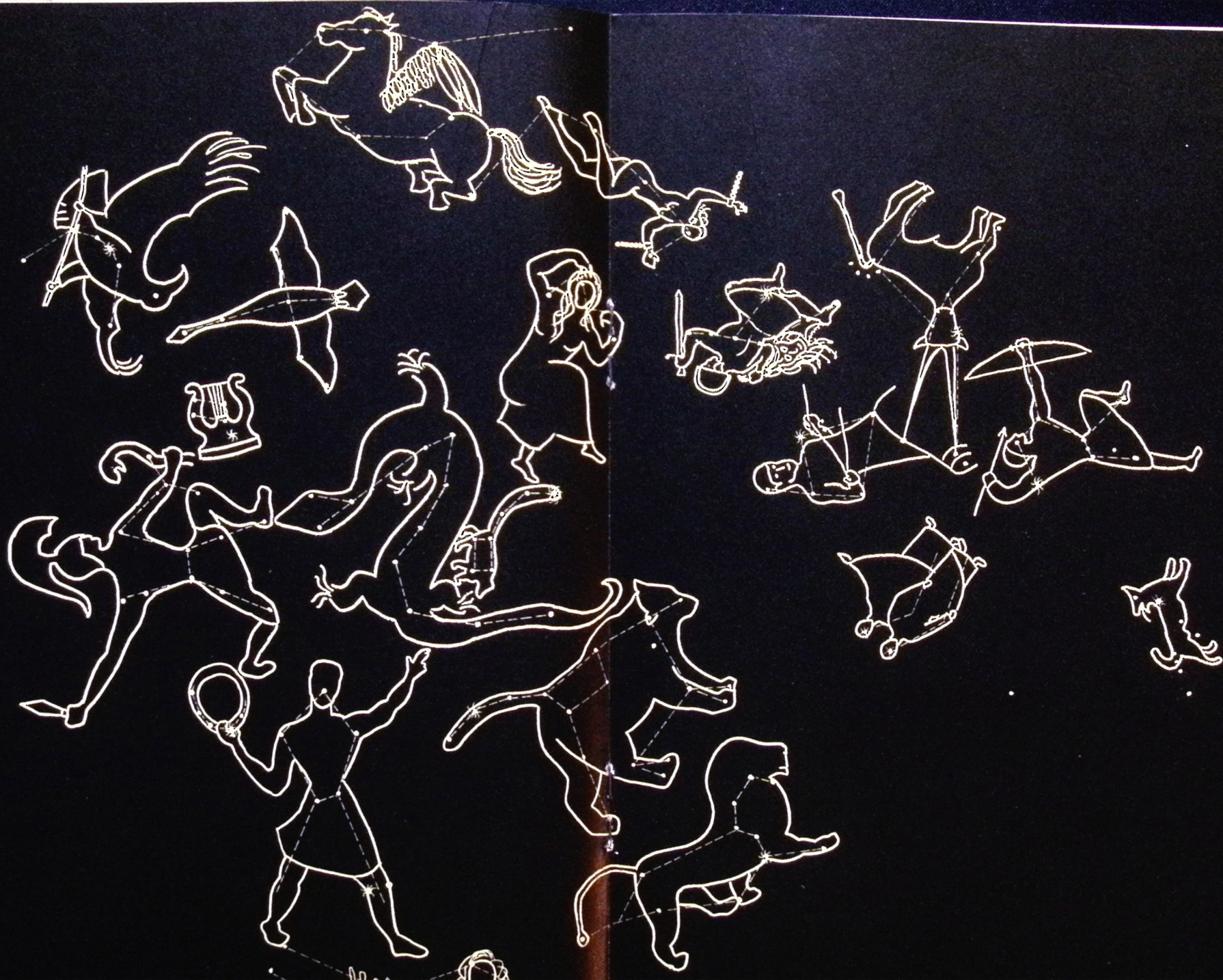
Det er med stjernerne, som med mange mennesker, de vinder ved nærmere bekendtskab. Er man først dus med nogle stjernebilleder, bliver man ivrig efter at lære andre at kende, og jo flere bekendte man har på himlen, jo mere spændende synes man det er at færdes derude og lære endnu flere at kende, så alle stjernebillederne efterhånden danner een stor familie, som man føler sig hjemme iblandt.

Man kan ikke lære alle at kende på een gang. Det er ganske umuligt, man må blive fortrolig med nogle og igennem dem lære andre at kende. Nu får I kortet med hele familien på og så vil I i løbet af det næste år i hvert spejderblad gennemgå de stjernebilleder, som kan ses på den sydlige himmel mellem kl. 20–21. På den måde når vi alle stjernebillederne igennem, og I kan få lejlighed til at lære et lille udsnit af himlen at kende ad gangen.

I dag begynder vi med himlens centrum, det er den del af himlen, som kan studeres hele året.

Nordstjernen er ikke en af de klareste stjerner, derfor må vi bruge tydeligere stjernebilleder til hjælp for at finde den.

Karlsvognen vil vi begynde med at finde, den er det klareste stjernebillede på den nordlige himmelhalvkugle og det mest kendte, den har navn efter Odin, idet Karl var denne guds tilnavn, det var altså Odins vogn. I England kaldes den „the big dipper“ (den store øse) et navn der illustrerer godt. Den midterste stjerne i vognstangen

hedder „Mizar“ og med gode øjne (eller en teaterkikkert) kan man se to stjerner, den øverste hedder „Alkor“, det betyder rytteren. Et gammelt sagn siger, at før en indianerdreng kunne blive jæger, blev han taget

ud en stjerneklar aften og hans far viste ham Karlsvognen, så skulle drengen med sten lægge figuren. Hvis han lagde to sten for Mizar og Alkor kunne han blive jæger, for så havde han gode øjne. Gå ud og prøv om I kan bestå den prøve, men tænk over, at den var sværere for ham, for han vidste ikke, at der skulle være to stjerner.

Trækker vi en linie gennem baghjulene i Karlsvognen og forlænger den opad fem gange, finder vi Nordstjernen eller Polarstjernen, der er stjernehimlens faste punkt, og fra denne udgår Lille Bjørns hale.

Lille Bjørn er et lille stjernebillede, der ved sin form minder om Karlsvognen. Sag-

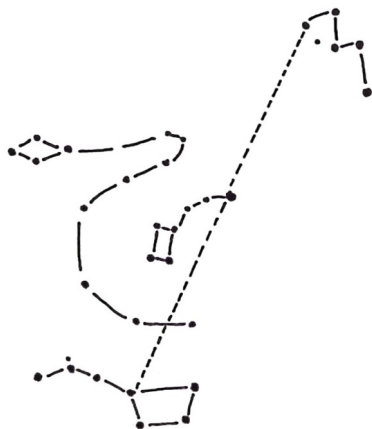
net siger, at den blev skudt i halespidsen af en pil (Nordstjernen). I de allerældste sagn var det egentlig en sjakal, men da nordboerne ikke kendte sjakaler, blev den her kaldt

for Lille Bjørn, og nu må den til evig tid dreje omkring på himlen fastnaglet i Nordstjernen, som jo står urokkelig fast.

Cassiopeia. Det karakteristiske W finder vi ved at trække en linie fra Karlsvognens forreste hjul gennem Nordstjernen, så rammer vi den yderste højre stjerne i W. Cassiopeia var en dronning, der sad på sin trone, hun var gift med Kefeus (et meget utydeligt stjernebillede) som er vanskeligt at finde og derfor ikke tegnet op. Deres datter Andromeda, hører vi om senere.

Dragen er et langt stjernebillede, som slynger sig ovenover Karlsvognen og udenom Lille Bjørn. – Den bliver efter sagnet dræbt af Herkules, hvorfor han altid afbildes trædende på dens hoved.

Det er et meget stort stjernebillede og man skal lægge nakken godt tilbage for at følge det. En linie trukket gennem Karlsvognens forhjul rammer nær Dragens hoved, (den salmiakpastillignende firkant).

Disse fire stjernebilleder er altid synlige og jeg vil anbefale jer at studere dem i december og januar, så I er helt fortrolige med himlens top, før vi går videre med et lille udsnit af himlen hver gang I får et nyt pigespejderblad i det næste år.

Rigtig god fornøjelse med stjernekygget.

Nets.

Dellen 67

Scouting är vår melodi.
Scouting, det gillar ju vi.
Detta är livet – DELLEN 67.

Ja, for alle deltagerne i DELLEN 67 var det livet (som der stod i lejrungen), vi oplevede i de 10 dage i Hälsingland ved bredden af Røjarbosjön, hvor de to Næstvedtropper deltog i distriktslejren DELLEN 67, arrangeret af Staffan Scoutdistrikt under Svenska Scoutförbundet.

Baggrunden for indbydelsen til os var vor deltagelse sidste år i jamboretten Rosenfeldtlejren ved Vordingborg, arrangeret af en KFUM-trop, der også havde indbudt svenske og norske spejdere, som de kendte fra tidligere lejre. På Rosenfeldtlejren deltog både svenske piger og svenske drenge, fordi man i Sverige siden 1959 har haft eet korps, fælles for piger og drenge; det er det, der kaldes „samgående“. Det kender vi jo ikke herhjemme, men da man gerne ville have danske piger med for svenskernes skyld, faldt det altså i vor turban sidste år at komme med på den første parallellejr i Danmark. Her stiftedes mange venskaber med vore nordiske kammerater, og derfor blev alle deltagerne i Rosenfeldtlejren indbudt til DELLEN 67.

Hälsingland ligger ca. 350 km nord for Stockholm på grænsen til Nordland, så der var næsten et døgn rejse med tog derop. Lejren lå som sagt ved bredden af Røjarbosjön, en af de utallige søer, der er så karakteristisk for landskabet deroppe. I selve Bjuråker kommune, der havde stillet lejrpladsen til rådighed, er der ca. 80 søer, hvoraf Dellsøerne er de største. De er af vulkansk oprindelse og havde altså givet navn til lejren. Bjuråker kaldes et „Sverige i miniatur“, og de har da også det hele, høje bjerge med en rig flora, smilende dale, gennemkrydsede af bække og vandløb, søerne og de kæmpemæssige skove af gran, fyr og birk. Alt dette oplevede vi på nærmeste hold. Vi boede midt i det, vi danskere vil kalde vildmarken; tænk, der var 13 km til nærmeste købmand, og ishuse var et ukendt begreb!

Foruden vort hold på ca. 80 danske deltog norske, engelske, tyske og belgiske spejdere i lejren samt naturligvis svenske spejdere fra tre distrikter. Selve lejrpladsen var

meget stor med pigelejr ned til søen, torv og idrætsanlæg midt på, og drengelejren op mod skoven og ned til en anden sø. På en lille halvø ud i søen var flagborgen, hvor alle nationernes flag hejstes hver dag. Langt inde i skoven var lejrkirken mellem nogle meget høje og søjlelignende fyrretræer, og det var en helt særegen oplevelse at være til gudstjeneste her.

Lejren var opbygget som en „fæbodsläger“, altså som en sæterlejr, og vi levede, som man gjorde på sæteren og oplevede den gamle hälsingekultur. Maden var naturligvis sæterkost, bestående bl. a. af knækbrød så store som møllehjul. Det lykkedes flere af os at hjembringe sådan et møllehjul i nogenlunde hel tilstand som souvenir.

Programmet omfattede blandt meget andet demonstrationer af, hvordan man lavede ost på sæteren, skoede heste, vævede bånd, blæste i horn, m.m., alt sammen med de gamle sæterpiger, stintor, der kom fra omegnen for at give os et indblik i gammel skik i Hälsingland. – Vor største oplevelse var nok hiken, hvor alle med fuld oppakning blev sendt ud i vildmarken med opgaver undervejs og overnatning under åben himmel ved en ødegård. Sådan en hike er svenskerne eksperter i at arrangere, og de har jo mulighederne i et sådant pragtfuldt terræn. – Specielt for de udenlandske deltagere arrangeredes en bustur rundt om Del-

Fra lejrens åbning

Et glimt fra pigernes lejr

lensøerne, hvor vi bl. a. „besteg“ et bjerg, så egnens frilandsmuseum og badede i søerne. Også her var der lokalkendte folk, der fortalte os en masse om egnen. – Desuden var der naturligvis konkurrencer i form af to store løb, sportskampe (vi kom

skam i finalen i fodbold!) og lejrball ved søen, hvor vi oplevede fællesskabet, de lyse nætter, ekkoet og stilheden.

Ja, vi oplevede meget mere, også at myggene er meget grådige i Hälsingland. Vi lærte dog snart, at en myggestift er standardudrustning på lige fod med kompasset i de svenske skove. Vi glædede os over det prima materiale til lejrarbejder, et køkkenbord i birketræ er nu ikke at foragte, og manglede vi materiale, kunne vi bare fælde et træ! Vi konstaterede også med undren, at vandet i søerne var så rent, at vi uden risiko kunne drikke af det. Og så lærte vi at passe på ilden og at lave solide lejrarbejder, kort sagt, vi oplevede en lejrform under oprindelige primitive former midt i en pragtfuld natur, trods det, at det var en stor-lejr. Desuden mærkede vi, at alle, både piger og drenge, er med i et fællesskab, sådan at vi med lejrens motto kan sige „Scouting över alla gränser“.

Dorte, II Næstved trop.

Jule-nørkle-ideer

Hvem kender ikke den situation ind under jul, at pengepungen nærmer sig den tilstand, hvor den er næsten tom, og man endnu mangler julegaver til det meste af familien. Så er det med at sætte fantasien og fingrene i gang og få en rigtig god hygestund ud af det. Her kommer vi betrængte sjæle til hurtig hjælp med et par ideer, som alle udmærker sig ved at være hurtige at lave og navnlig billige at lave.

Nisseuro: Der anvendes to bordtennisbolde som hoveder, en rest rødt, hvidt, gult filt og evt. sort filt eller tusch. Nissefar skal have et hvidt skæg af filt og en hårløkk af gult filt. Der klippes en hue af rødt filt samt en mund af rødt filt. Alle dele klistres på bordtennisbolden. Nissepigens får i stedet for skæg gule fletninger, sluttende med en rød filtsløjfe. Nisseparret hænges op i sytråde, fastgjort i huens øverste ende. Sæt en lille metalstang, ca. 10 cm (f.eks. nippet af en renseribøjle) ind, så hovederne kan holdes fra hinanden i ophængningen.

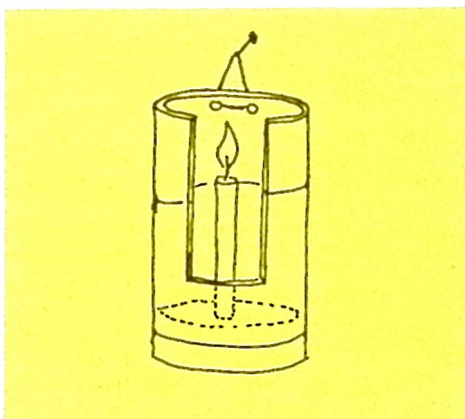

Ruskindsbutterfly: Af en rest ruskind, eller af en rest andet skind, kan der laves en smal butterfly. Buk skindet let om og sy med grove risting kanten fast. Stingene virker samtidig som dekoration. En grov stoppenål eller en rigtig skindnål bør anvendes. Hvis hobbyforretningen ikke har clips af den slags, der skal sys fast bag på butterflyen for at den kan sidde, kan der købes en billig butterfly og spændet tages derfra. I øvrigt kan der også laves en sød „Dario-sløjfe“ af ruskind og her kan lukning laves med elastik og en lille knap.

Billede: Hvis billedet skal indrammes i en sort ramme, bliver den idé en af de dyreste. Men har du lyst, da kan du på et stykke fint hørlerred med sort tråd brodere et lille yndefuldt motiv, f.eks. et blomstermotiv eller et af de søde motiver, der er vist i den korstingsmønsterbog, depotet har.

Bambusstage: Et stykke bambus skæres ud ca. 2/3 dele ned og ca. 1/3 af diameteren. Der bores et hul så stagen kan hænge, og den lukkes i bunden, bedst med en lille rund træplade, men lidt ler kan også klare sagen.

Juleposthertet: I hobbyforretninger kan der ofte købes fine høvlspåner, der i reglen er ca. 10 cm brede. Før du begynder at flette et hjerte af dem på samme måde, som når du fletter et papirhjerter, må du lægge spånerne i vand, så de bliver bløde. I tør tilstand vil de knække under fletningen. Enderne fastgøres på hjertets inderside, evt. med hjælp af lidt lim. Sæt en rød sløjfe og bånd i.

50 Lyngbyår

1. Lyngby trop – eller Hvidegård-troppen, som den oprindelig hed, – har fejret sit 50 års jubilæum ved en stor fest i Lyngbyhallen, hvor spejdere og blåmejsere underholdt.

1. Lyngby, der er „stammomater“ til Lyngby-troppene, er en dygtig og stabil trop, præget af sine mange dygtige førere gennem årene og rundt om i korpset finder vi stadig i dag mange gamle 1. Lyngby-spejdere.

Alle børns løb i Dronninglund

Da der kom brev fra korpset om at planlægge et løb for alle børn i efterårsferien, satte jeg mig hen og tænkte, at her var netop en idé om noget, som havde plaget mig længe. Hvordan kan vi gøre noget for dem, som ikke har mulighed for at blive spejdere. Det var såmænd ikke min tanke, at det skulle være et reklamefremstød for spejdersagen, men simpelthen en chance for at vise andre, hvad vi laver. Jeg satte mig ned og skrev en 9-10 velegnede opgaver op. Nogle blev kasserede og andre reviderede, men hovedindholdet gled ned i en konvolut til korpsskontoret.

Derinde på kontoret arbejdede man videre med sagen, men det var vist som at arbejde med vindmøller, har jeg hørt, og resultatet blev, at jeg først den 5. oktober blev ringet op og spurgt, om jeg nu kunne få lavet det løb til den 20. oktober. Jeg tænkte mig lidt om og svarede ja. ALLE BØRNS LØB var igang.

Jeg havde fået at vide, at der ville komme direkte radioudsendelse fra løbet, og jeg så i ånden, at hele byen ville være på den anden ende med reportere, radiovogne, kabler osv. Nu viste det sig, at det hele skulle være tre små glimt på bare fem minutter hver. Der var nogen, som fik mere glæde ud af udsendelsen end de øvrige lyttere. Vores blæmjeassistent lå i sengen og kunne ikke være med, men hun havde selvfølgelig en transistorradio ved siden af sengen. Da hun var kommet til at stille radioen lidt skævt ind på stationen, viste det sig, at hun fik alle kommentarerne med, både før og efter glimtene i udsendelsen – al snakken mellem reporteren og teknikerne og os andre. Og hun grinede allermest over et replikskifte til allersidst, hvor teknikeren spurgte om, hvordan radioen fik besked om resultatet af løbet. „Jo, det sørger fru, – fru, – hende spejdergeneralen for.“ Tja, så fik man den.

Hele historien kostede ikke en øre. Jeg snakkede og ringede mange steder hen, lirkede her og der og havde tilsidst samlet og ordnet alt. Der var lånt fire wienerstiger hos et stilladsfirma i Aalborg. Fragtmændene lovede at transportere dem gratis frem og tilbage. Jeg trykkede flere af byens købmænd til at give gevinster ligeledes boghandlerne, og det lokale cafeteria gav et

gavekort til et af de vindende hold. Apotekeren lånte os glas og materialer til en smagsprøvepost, og det lykkedes mig omsider at finde frem til en dreng, som ville låne os fire kaniner. Gratis Atlasballoner, hængelåse fra isenkræmmere og løfte om mursten og mørtel gjorde næsten løbet færdigt. Banken lånte os et par gamle F.D.F.'er til at sende holdene afsted og til at tælle resultaterne sammen bagefter. Kort sagt, der var stor villighed, og jeg tror, at det skyldtes dels formålet – at gøre det fornøjeligt for alle børn i byen og omegnen – og dels, at det hele skulle afvikles på en formiddag.

Børnene skulle i forvejen melde sig i hold på fem til en af byens købmænd. Der stod et lille stykke i Aalborg-aviserne under lokalt, og mange af jer har sikkert hørt forreklamen for løbet i radioen i dagene før. Det var sjovt at høre købmand Risagers

navn blive nævnt i den store fine statsradio. Det var så hyggeligt og hjemligt. Desværre fik vi ikke i god tid sendt meddelelse til skolerne, men der var dog mødt 100 børn op fredag morgen, da vi skulle starte.

Vil I høre om de enkelte poster?

Et sted skulle holdet hurtigst muligt lægge et puslespil sammen. På næste post skulle de vurdere vægten af en kanin. De måtte gerne tage kaninen ud af buret.

Så kom posten med smagsprøverne. Apoteket havde haft oversvømmelse i kælderen, så mange af deres sedler var gået af. Nu skulle holdet hjælpe med at finde ud af, hvad der var i glassene. Et hold fik ganske almindelig natron til at smage som „knuste magnyltabletter“, men det smagte da i hvert fald af apotek.

I teorilokalet for køreskoleelever fik de en lille snak om at gå rigtigt over gaden af den stedlige kørelærer, hvorpå en dame fra den nærliggende pålægsforretning kom ind og spurgte, hvad de dog lavede. Bagefter viste det sig, at opgaven slet ikke drejede sig om færdsel, men om at give et signalement af damen.

Ti låsede hængelåse blandet sammen med nøglerne skulle låses op hurtigst muligt.

Og så skulle de binde små stykker snor sammen med en spand, kravle op på stigen, fiske vand op af en balje og så ned ad stigen igen med spanden.

På cementstoberiet stod en stak mursten, en balje mørtel og en murse parat. Værsgo, byg en mur og ryd op bagefter.

På savværket skulle hver deltager save eet minut, og så gjaldt det om, hvor mange stykker træ holdet kunne få savet af et bræt. Vi brugte stopure lånt på skolen, og der var en vældig aktivitet, hver gang der blev råbt „skift“. Holdene heppede deres kammerater op til at save rigtig hurtigt. En dreng var så ivrig efter at hjælpe til med at holde træstykket, at hans tommelfinger kom i lidt for nær kontakt med saven. Jeg fik at vide hende i byen, at han havde savet helt ned til benet, men han var da ikke mere medtaget, end at han med en stor forbindelse kunne samles med alle deltagerne på „Rådhuspladsen“ til præmieuddeling. (Vi bor i en meget lille by, og rådhuspladsen kunne sagtens ligge i forhallen til en almindelig stor biograf).

Der var meget store gevinster til deltagerne. 1. hold fik en frugt-slikkurv til 7-8 kr. til hver. 2. præmien var det omtalte gavekort på 25 kr. til cafeteriet, og det tredje

bedste hold fik hver sin pose med hurtigskrivere, tegneblokke og bøger. Alle præmierne gik udenbys til spejder-F.D.F.-hold fra Klokkeholm. Der var også en lille trøstpræmie til sidsteholdet.

Senere på dagen mødte jeg et af holdene, det var vinderne af gavekortet. De var ikke taget hjem med kammeraterne med bussen til Klokkeholm, men havde øjeblikkeligt omsat gavekortet med dagens middag på cafeteriet, og nu var de ude at se på byen, inden en eller andens mor ville hente dem.

De, der hørte radioudsendelsen, lagde sikkert mærke til, at en af deltagerne blev spurgt om, hvorfor han var med. Han svarede, at det var, fordi det var skægt, og det var det også.

P.S. Der, hvor jeg lånte kaninerne, stod ejermænd og to kammerater. Jeg spurgte, om de ikke ville med ind til byen?

„Jo“, svarede de, „det havde vi da tænkt os.“

„Nej, det kan vi da ikke, vi kan ikke løbe i træsko.“

Men da jeg havde forklaret dem, at det ikke drejede sig om at løbe, men bare at være med, så kom de afsted som hold nr. 20. De tre drenge glemmer aldrig
ALLE BØRNS LØB I DRONNINGLUND
1967.
Rigmor Andresen.

HIST OG HER

– Pigespejderne i *Rødby* har god grund til at sende Rødby byråd mange venlige tanker for tiden, for byrådet har skænket spejderne et tilskud på hele 3000 kr.!

– Lejren i *Hanebakkerne* har nu fået hus, og der har været holdt en festlig indvielse, hvor ikke mindst lejrens utrættelige leder, fru Bith Christensen, Skørping, blev takket for hendes store indsats.

– I forbindelse med byjubelåret i *Struer*, er der oprettet et fond for ungdommen, og byen har skænket 50.000 kr. til fondet. Oplysningen blev givet ved en spændende turnering for de uniformerede ungdomskorps i Limfjordsbyen.

– Bladene melder om mangan en god indsats for Spejderhjælpen og blandt de mange opgaver, der har været taget op, er særlig en, som har vakt redaktionens interesse. Den kommer fra *Vordingborg*. Her har Næstved Tidende ladet en spejder skrive en artikel om spejderhjælpen, og honoraret for artiklen gik til spejderhjælpen.

På hike-færd...

Jette Lewinsky fra Lyngby var sammen med en KFUK-spejder de danske deltagere i en spændende lejr i USA i sommer. Turen var betalt af Juliette Low-fonden og bød bl. a. på 3 ugers lejr i North Carolina. De amerikanske spejdere, der deltog i lejren, måtte først igennem en svær konkurrence, før de fik lov at deltage. Der var 100 amerikanske piger, 2 fra hver stat, og 2 fra England, 2 fra Jamaica, 2 fra Trinidad, 2 fra Schweiz, 2 fra Danmark og 4 fra Canada. Alle fra 16-18 år. Bente Øst har spurgt Jette ud om lejren.

- Hvad var formålet med lejren?
- At lære om patruljesystemet, prøve primitivt lejrtilværelse og lære at tage Lov og Løfte ind i det daglige arbejde. Deltagerne fra USA, der alle var seniorspejdere skulle rejse hjem og virke som konsulenter.

- Hvad lærte I så om patruljesystemet?
- Vi blev inddelt i fire troppe med fire patruljer og inden lejren havde vi korresponderet med de øvrige medlemmer i vores patrulje, så vi kendte hinanden lidt, før vi mødtes i lejren.

Den første dag stillede vi lejren op. Den lå i North Carolina i en „national forrest“ på en plads, som de amerikanske pigespejdere har gennemprøvet de sidste tre år. Nu er det meningen at andre også kan lægge lejre der, og vi havde på besøgsdagen besøgt af flere organisationer, der gerne ville bruge pladsen senere. Nå, tilbage til 2. dag i lejren hvor vi valgte PF og PA, samt et område til de øvrige medlemmer i patruljen, der var førstehjælp, madlavning, materiellet, naturkundskab, dagbog, og sanitære forhold (hun skulle bl.a. sørge for at koge vandet, madopbevaring, holde rent på lejrpl.).

Hele den første uge trænede vi i at arbejde i en patrulje, næsten alt var lagt ud i patruljerne, som selv kunne bestemme hvornår de ville stå op, spise, gå i seng osv. Dog var der nogle tider om eftermiddagen, hvor de forskellige „job“ samledes på tværs af patruljerne for at lære noget om deres specielle arbejde.

- Hvilket job havde du?
- Jeg var PA og gik til møde med vores PF. Vi diskuterede alle mulige problemer indenfor patruljeliv. Værdien af, at pigerne selv planlagde deres arbejde, f.eks. kan Brownies ofte foreslå noget helt urealistisk,

og derfor var det godt at have en „drømmebox“ til at lagre sådanne forslag. Men jo større pigerne bliver, jo mere kan de klare selv. Et andet emne var: Hvorledes ville I sætte en helt ny fører ind i spejderarbejdet? Hele den første uge forberedte vi også den hike, vi skulle ud på i den næste uge, hvad vi ville tage med af tøj og mad osv.

Vi skulle ud i bjergene, hvor der var lagt spor ud af de pigespejdere, der havde været i lejren de foregående år.

- Hvad var det for spor?

- Vi gik efter kort og sporet var måske en meget utydelig sti med mærke på kortet, hvor vi skulle slå lejr. En mand fra skoven kom ud til lejrpladserne for at fortælle os, hvilke træer der på denne plads gav det bedste bål, og da det regnede alle dage, undtagen den første af de syv vi var ude, var det nødvendigt med gode bål.

– Havde I telt med?
– Nej, vi sov under et plastikstykke, men det var kun den første nat, så var vore soveposer så våde, at vi sad op og sov ved bålet og skiftedes til at benytte een sovepose, som vi havde fået tørret igen. Vores bagage blev vejret, efter at vi kom hjem, og den vejede mere, end da vi gik afsted til trods for, at vi havde spist al maden.

– Havde I forbindelse med ledelsen gennem forstmanden?

– Nej, vi havde også en lille radiosender med, men til trods for at amerikanske spejdere altid bliver beskyldt for at være så mangelige, var der ingen der ikke gennemførte denne hike.

– Var I i lejr igen efter hike?

– Ja et par dage, først tørrede vi alt og hvilede, og næste dag hørte vi om, hvad de forskellige havde lært om deres „job“ i lejren, besøgte et indianerreservat, havde gudstjeneste i lejren, d.v.s. katolikkerne blev kørt ind til byen til messe, mens en protestantisk præst tog sig af alle protestanter.

– Havde I morgenandagter?

– Nej, gudstjenesten var det eneste religiøse indslag i lejren, der er jo så mange forskellige religioner i USA, at man har en fælles spejderbøn, men ellers ikke blander sig i børnenes religiøse opdragelse, men respekterer de forskellige kirkegang.

– Var der negre med i lejren?

– Ja, der var bl.a. en i vores patrulje, og jeg mærkede ikke noget til racefordomme.

– Var I reglementerede på lejren? Det var jo en udvalgt skare, kan jeg forstå.

– Der stod i udstyrslisten, at man skulle have lejruniform med, men de gik i alt muligt andet, undtagen når der var gæster. Deltagerne havde fået at vide, at de skulle rejse i uniform til lejren, men fortalte at de ellers mest rejser civile.

– Er der noget, du synes var særlig godt og nyt for dig?

– Vi havde noget, der blev kaldt „me time“, det var indført af lederen, som fortalte, at hvis man trængte til at skrive et brev, gå en tur for sig selv eller blot være lidt alene, skulle man blot sige til patruljekammeraterne, at man gerne ville have „me time“, og det blev så respekteret.

– Var du andre steder i Amerika?

– Jeg startede med at være tre uger i Texas hos tre forskellige familier og sluttede med tre dage i New York.

– Er der noget, du kan sige til slut om lejren?

–Jeg synes det var utroligt, så godt det hele virkede, både i lejren og på hike, som virkelig var meget skrap, men de forventede amerikanere så jeg ikke noget til på den lejr, og jeg vil gerne sige til alle de „blå“: „Prøv at komme med ud at rejse som spejder, hold ud, når I en gang imellem er lidt trætte, og prøv at se frem til alle de chancer I har som store til at møde spejderkammerater fra andre lande.“

1968 ALL-ENGLAND-RANGER GUIDE-ROUND-UP

De engelske seniorspejdere indbyder seniorer fra flere andre lande til at deltage i deres landsomfattende stævne i påsken 1968, hvortil der ventes 3000 seniorspejdere alene fra England.

Tid: 17.-21. april + 1 uges ophold i private hjem før stævnet.

Sted: Butlin's Holiday Camp, Bognor Regis, Sussex.

Pris: 10 £ 10 s. 0 d. + rejseudgifter fra Danmark til England (til værtsbyen, derfra til lejren og retur til Danmark).

Programmet er meget righoldigt og omfatter bl.a. hjælpeopgaver, konkurrencer, talent- og modeshow, aktiviteter af forskellig art, spejdgudstjeneste, international aften. Der vil desuden blive mulighed for at se forestilling i et værkstedsteater, at danse, se film, svømme og sejle, evt. spille tennis. Endelig bliver der lejrball og sang.

Ansøgningsfrist: 15. december 1967.

Ansøgningssekema rekvireres fra og indsendes til: Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, Odense.

Hvis der bliver tilstrækkelig tilslutning, vil der blive arrangeret grupperejse, og det kan oplyses, at der er fundet en leder til denne tur.

Seniorspejdere, som opholder sig i England (med spejderpas) vil få tilsendt oplysninger om dette stævne, så de evt. også kan komme med.

Selvforsvar

Kvælergreb forfra

I dette og tre følgende numre vil vi vise jer forskellige selvforsvarsgreb, alle meget elementære – men vi understreger, at artiklerne ikke er tænkt som undervisning i selvforsvar, men som en demonstration af selvforsvar. Formålet med artiklerne er mere at vække interesse for selvforsvar – jiu-jitsu. De viste øvelser er udelukkende forsvarøvelser for piger.

Systemet, der undervises efter, er udgået fra „Kodogan“ i Tokyo. Denne skole, der blev oprettet omkring 1880 af professor Jigoro Kano, er faktisk centret for sporten. Herfra udgår alle nye impulser.

Undervisningen i jiu-jitsu – „den milde kunst“ – er ganske ufarlig, blot man retter sig fuldstændig efter lærerens anvisning og råd. Gør man ikke det, så længe man er ukyndig, kan man afstedkomme ulykker på partneren i alvorlig grad. I undervisningen kan piger begynde at deltage fra det 12. år og drenge fra det 14. år.

Vi understreger igen, at billederne her kun tjener som demonstration, ikke som undervisning. Skulle I alligevel falde for fristelsen til selv at prøve, så husk, at I

ikke må bruge kræfter, for I kan ødelægge jeres modstander fuldkommen, når I ikke kender alle greb.

Men nu ser vi, hvordan selvforsvarsinstruktøren, fru Kirsten Møller Madsen og assistent Bent Nielsen, klarer en situation.

Billede 1:

En mand overfalder en pige forfra, og tager kvælergreb om hendes hals. Af sikkerhedshensyn er alle greb med benene, såsom spark etc., udeladt.

Billede 2:

Lynhurtigt svinger pigen sine arme uden om voldsmandens arme. Pigen samler armene som vist på billedet, (hænderne må ikke foldes). Benet kan svinges mod voldsmandens mave.

Billede 3:

Armene hugges nedad med al kraft mod voldsmandens håndled. Det gælder om at ramme håndleddene eller så nær disse som muligt. Hans hænder ryger ned ved denne bevægelse.

Billede 4:

Herefter foretages angreb mod voldsmandens hoved (mod næseregion eller halsregion) og samtidig angribes med benene. (Under forsøg kan „voldsmanden“ beskytte ansigtet med hænderne).

SOS frimærker

Så går vi ind i slutspurten i årets frimærkeindsamling og konkurrence om, hvem der vinder i år.

Det vil være for meget at sige, at vi har fået mange frimærker ind i år, men vi håber, at I kommer stærkt i slutspurten. Tænk på, at vi støtter et godt formål med frimærkerne. Overskuddet ved salget af de indkomne frimærker går til hjælp til inventar i de sydslesvigske pigespejders nye ejendom på

Østerby mark. Der er stor efterspørgsel efter de frimærker, I sender ind til korpskontoret i København, så skynd jer at sende jeres portion ind – tropstvis.

Vi kan fortælle, at der den 20. oktober var indkommet 12,4 kg mere, så vi er nu oppe på 33-34 kg (Men normalt når vi over 100 kg). Vi kan også oplyse, at indtil nu fører 1. Odense trop med 3.125 kg, skarpt forfulgt af 2. Højbjerg trop med 2.950 kg og en portion fra Sydslesvig på 2.650 kg.

Frimærkerne sendes til korpskontoret, Lundsgade 6, (2100) København Ø, pænt klippet og med dronningemærkerne for sig.

1

2

3

4

Sammenhold førte til Chalet-rejse

Ved du hvem Jægergårdspigerne er? – Det er såmænd deltagerne i den første „Udenlandsfart“, international træning i efterårsferien 1964. Vi er siden mødtes hvert halve år, efterhånden med det formål at lægge planer for en rejse til Our Chalet.

Takket være Løyer og Gurli lykkedes det, og den 2. juli ankom 12 forventningsfulde spejdere til Adelboden.

Det blev ti uforglemmelige dage på Chalet. Vi var på vidunderlige traveture i bjergene, lad mig blot nævne den morgen, vi travede op på toppen af Elsighorn og oplevede solopgangen.

Man har ikke været mange timer på Chalet, før man føler sig hjemme, fra første øjeblik føler man, at det er vores hus – men det, der gør det største indtryk, er den atmosfære af hjælpsomhed og gensidig respekt, der er på stedet.

I en tid med krig og uro i verden, er det en dejlig oplevelse at mødes med mennesker fra andre nationer, skabe venskab på tværs af grænserne, føle man har noget fælles – „Each race, each creed, each nation, beneath its roof are one.“

Annelise.

Tips for Englands-farere

Fra 15. juli til 4. august 1967 var patruljeførerne, ass. + tropshjælpere og undertegnede (ni ialt) en tur i England. Vi boede tre dage i London, en dag i York og var i lejr og boede privat hos en trop i Newcastle.

I London boede vi første nat på gulvet i Dansk KFUK, mens vi – som de første – boede på det nyindrettede „5. sal“ i „The Headoffice“ 17–19, Buckingham Palace Road. Der har været en indsamling igang, hvor hver engelsk spejder skulle betale 1 sh. for „at rejse tage på 5. sal“. Der var indrettet en stor sovesal med 20 feltsenge og to mindre værelser med to senge i hver. Lille tekøkken, dejligt badeværelse med bruser og en dejlig stor altan med udsigt over Buckingham Palace's have. Stedet ligger dejligt centralt – nær Westminster Abbey, Parlamentet, Trafalgar osv. Prisen var otte sh. og seks d pr. nat.

Fra London tog vi med bus til York – usædvanlig billigt. Denne tur varede otte timer og kostede ca. 30 sh. – Fra London til Newcastle ca. 40 sh. – tilsvarende togbillet kostede næsten 100 sh.

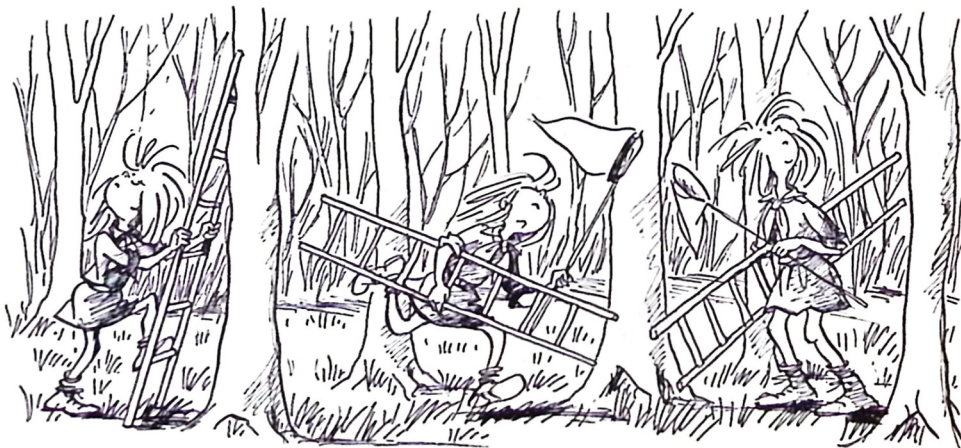
Idet sovesalen på kontoret er så ny, ved jeg, det er meget få, der har kendskab til denne – og det kunne måske interessere andre, der skal en tur til England.

Mange hilsener

Bodil Evensen

TF 1. Absalon, Østerbro div.

TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNESERIE

Jeg har en hel uge

haft fru Larsens

undulat

Til alle spejdere over 16 år

Jeg har med interesse læst forslag til hjælpearbejde for seniorspejdere i Førerbladets september-nummer. Her i Århus har vi et forslag til en sådan hjælpeopgave i sommeren 1968.

Vi kunne tænke os at invitere nogle småpiger i alderen 10-12 år i ferielejr i „Kløverhytten“ uden for Århus, og dertil behøver vi en masse hjælpere. Det vil først og fremmest sige en masse store spejdere over 16 år i rollerne som patruljeførere og assistenter for patruljer på otte småpiger. Der kan være fire patruljer på een gang, og dertil må vi have en tropsfører og en assistent. Derudover skaffer vi lokalt nogle køkkenhjælpere, som ikke behøver at bo hos os om natten.

Der tænkes afholdt tre ferielejre à 12 dage, nemlig:

mandag den 1. juli til lørdag den 13. juli,
mandag den 15. juli til lørdag den 27. juli,
mandag den 29. juli til lørdag den 10. aug.

Der skal således i hver periode bruges otte dygtige spejdere over 16 år, samt to ansvarlige voksne ledere, alle med interesse for dette specielle arbejde. Det drejer sig om børn – vel oftest fra økonomisk dårligt stillede hjem – der sikkert aldrig har været i en sådan lejr før, så opgaven er måske

svær, vi ved det ikke, men den er også taknemlig og morsom.

Det er tanken, at de skal bo i „Kløverhytten“, men ellers skal der såvidt muligt leves normalt spejderliv udendørs også med f.eks. madlavning på bål – i hvert fald i godt vejr, ligesom de skal prøve at sove i telt, hvis de har lyst til det osv., osv. Hjælperne skal selvfølgelig selv være med til at lægge programmet, når vi kommer så vidt.

Alle enkeltspejdere over 16 år, to veninder eller seniorgrupper er velkomne til at melde sig, og der sættes på, at rejsen og opholdet betales for alle hjælperne, hvor vi så end skal skaffe pengene fra – men det bliver min hovedpine.

Vi spejdere er ofte blevet beskyldt for at være indadvendte, for selvglade, for navlebeskuende, en stat i staten osv. osv. Lad os nu vise, at vi også interesserer os for de børn, der står udenfor og af en eller anden grund ikke kan eller må være med i spejderlegen. Lad os i første omgang lukke døren på klem og invitere disse små gæster til at besøge os i en ferie, for at de kan lære os at kende – og vi dem. Jeg håber så, at ideen vil fænge, så vi efterhånden kan smække døren på vid gab over det ganske land.

Hvis I har lyst til at være med, så skriv snarest til mig – helst i begyndelsen af december, og absolut senest inden nytår.

Med spejderhilsen

DTA Grete Løchte, Kystvej 57,
8000 Århus C.

I pleje.

Det har jeg

ikke mere.

Opfordring til „Penne-venskab“

Jeg skriver dette for at fortælle mine kammerater i det ganske land om, hvor dejligt og morsomt det er at „pennevenne“.

Jeg skrev ind til postboxen for 10 år siden og fik derigennem forbindelse med en engelsk pige, med hvem jeg siden har brevvekslet. I kan tro, man lærer hinanden at kende gennem breve.

Margaret, som min veninde hedder, har besøgt min mand og mig sammen med sin mand, og jeg havde ikke spor besvær med at kende hende og tale med hende. Hun var nøjagtig, som jeg forestillede mig. Måske netop fordi vi havde spejderbevægelsen som baggrund, var det så let som at klø sig i nakken at komme i kontakt.

For fire år siden var vi så ovre at besøge Margaret og Tony, ih, hvor vi havde det dejligt. Alle var så søde og flinke imod os, så kom ikke og fortæl mig, at englænderne er snerpede. Hos Margarets forældre blev jeg modtaget som en datter af huset.

Vi skriver jævnligt til hinanden, d.v.s. ca. en gang om måneden og fortæller løst

og fast om, hvad vi oplever, og om vind og vejr. En meget sjov ting, jeg har lagt mærke til, er, når hun fortæller mig om vejret derovre, så går der fire til fem dage, så har vi det samme vejr her.

Derfor en appel til alle danske spejdere: Fat pennen og skriv. Det giver ubrydelige venskaber om hele vor jord og styrker spejderbevægelsen.

Med hilsen
Gunver Andersen,
TF i Nykøbing F.

Dagens tilbud

England: en blåmejse, flere sp. 13-14 år, **Finland:** en blåmejse på 10 år (tysk skrivende), flere sp. 12-14 år (svensk, engelsk og/eller tyskskrivende), en blåmejse-assistent på 16 (svensk og engelsk) og en seniorspejder på 20 (svensk og tysk),

Grækenland: flere franskskrivende sp. 15-17 år, en blind på 20,

Norge: en blm. på 10 år, en trop,

Argentina: engelskskrivende blåmejsjer på 8-10 år,

Australien: en DC,

Canada: en blm. 8½ år, en blm.fører,

U.S.A.: en blm. på ni år, mange sp. 12-15 år, i Girl Scout Troop,

Sydafrika: flere sp. 11-14 år.

Venlig hilsen
Mummy.

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker en penneveninde i	
(land) eller	
Navn	
Adresse	
Født den År	
Sprog	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået penneveninder i (lande)	
Vedlagt kr. 1,80 i frimærker.	

Ønsk dig julegaver fra depotet!

Depotets juleprisliste er i november udsendt til alle flokke, troppe og seniorgrupper. Hvis du ikke har fået en, så bed din fører om den. Der er en masse gode tilbud og julegaveideer i den.

Pigespejderlommebogen 1968
med flagkort, verdenskort, mange oplysninger og spejderstof 5,75

Seniormappen 5,00
Alle seniorspejdere bør eje denne.

Tovværksarbejder
ny udgave fra KFUM-sp. 6,50

Samlemappe
til „Pigespejderne“ og „Førerbladet“, blå vinyl m. emblem 8,50

Spejderjul
et virkelig godt og festligt julehæfte 3,50
Sælger din trop ikke „Spejderjul“, så køb det på depotet, ønsk dig det, og giv det som gave.

Tovværksarbejder
KFUM-SPJEDERLAGET

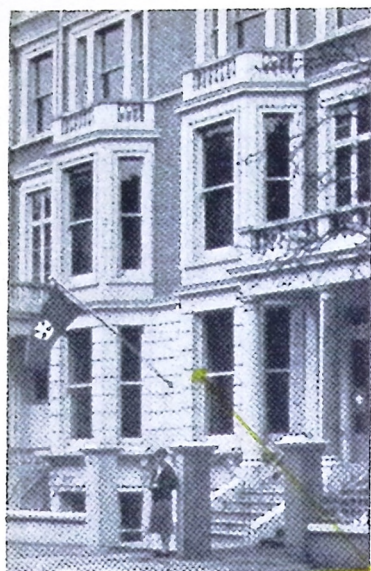
*Depotet ønsker jer alle
Glædelig jul*

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . 2100 København Ø . Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30. fredag 9-19, lørdag 9-13

(gælder ikke depotudsalgene i provinsen)

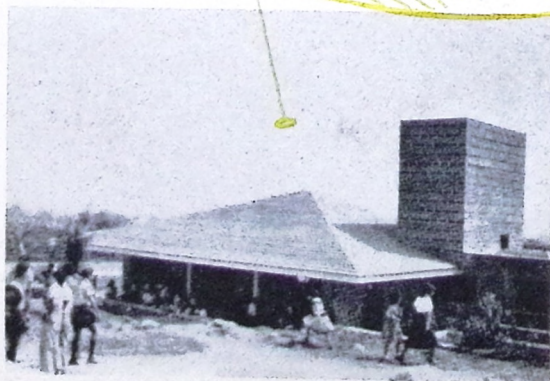

OLAVE HOUSE

SANGAM

Vore samlingssteder

OUR CABANA

OUR CHALET